

جناب حبش ایس۔ اے۔ رحمن

غزل

مجبوری و مختاری، دوری و شناسائی
 احسن چہ می خواہی، اے عشق چہ فرمائی
 روپوش شدی از من، اما بدل آسائی
 اے راز درون من، پنهانی و پیدائی
 تاریکی زدہ راہم، شمع رخ تو خواہم
 دارندہ دسانم، اشراقی و مستاقی
 چوں شمع فروزانم، در محفل بیگانہ
 تنہائی و تنہائی، با انجمن آرائی!
 لبستم و دیدم من اعجازِ جمالت را
 محروم ز باں حشیم، آموختہ گویائی
 اے لالہ دشتی تاگیری نہ بفراقی جا
 بے مصرف و بے حاصل ز بیائی و رعنائی

اے ساقیِ فرزانہ، در ساغرِ ملت ریز
 ہم کیشی و ہم سخنی، ہم فکری و ہم رائی